

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/74/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217215864
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2217215864.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členov Mgr. Fedora Benku a Mgr. Kataríny Arnoldovej v spore žalobcu: S. S., nar. X.X.XXXX, bytom F. J. XXX/XX, C. J., proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, o zaplatenie sumy 295,65 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 22. januára 2020, č. k. 11C/53/2017 - 121, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II., III. a IV. **p o t v r d z u j e.**

II. Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním pripustil vo výroku I. zmenu žaloby v znení, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.522,09 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku II. žalovanému určil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.522,09 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku III. žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov konania a vo výroku IV. žalovanému určil povinnosť zaplatiť na účet súdu súdny poplatok za žalobu vo výške 91 eur, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že žalobca sa žalobou podanou na súd prvej inštancie domáhal zaplatenia sumy 295,65 eur s príslušenstvom, pričom v priebehu konania zmenil žalobu a domáhal sa vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1.522,09 eur, a to z dôvodu, že sa voči nemu ako povinnému začala exekúcia, predmetom ktorej bolo vymoženie pohľadávky žalovaného, z ktorej bolo vymožených 1.720 eur. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť. Poukázal, že jednotlivé úhrady zo zmluvy o úvere boli mu uhradené prostredníctvom exekučného konania, v ktorom sa nepripúšťa navrátenie do predošlého stavu. Poukázal na neodstrániteľnú prekážku konania, ktorú predstavuje existencia veci rozhodnutej (res iudicata), na ktorú je súd povinný prihliadať počas celého konania. O platnosti jednotlivých častí zmluvy o úvere bolo rozhodnuté dňa 7.5.2007 rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu spol. Slovenská rozhodcovská, a.s., sp. zn. SR 2839/07, ktorý už nadobudol právoplatnosť aj vykonateľnosť. Z rozhodcovského rozsudku je zrejmé, že tento súd posúdil zmluvu ako platnú a odplatný právny úkon. Spornú zmluvu o úvere nemožno považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, nakoľko v zmysle VPPÚ sa zmluvné strany dohodli na tom, že ich vzťahy sa budú spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka. Žalobca podpísaním zmluvy o úvere vyjadril súhlas so zmluvnými podmienkami, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, v zmysle ktorých, ak sa stane splatný celý dlh naraz zaväzuje sa dlžník zaplatiť veriteľovi úrok z omeškania vo výške 0,25 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania odo dňa, keď sa stal splatný celý dlh až do jeho uhradenia. Súd prvej inštancie vec prejednal na pojednávaní v neprítomnosti žalovaného, vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, prihliadal na dôkazy produkované stranami sporu a dospel k záveru, že z obsahu listiny Exekučného úradu súd zistil, že bol vymožený nárok 2.423,09 eur, z toho v prospech žalovaného suma 1.986,80 eur a pre exekútora 436,29 eur. Zo zmluvy o úvere č. 1800126

zo dňa 13.11.2006 uzavretej medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom súd zistil, že veriteľ poskytol dlžníkovi úver v sume 14.000,-SK / 464,71 eur a dlžník sa zaviazal zaplatiť túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 13.360,- Sk, t. j. celkovo mal zaplatiť čiastku 27.360,- Sk v 12 mesačných splátkach po 2.280,- Sk počnúc dňom 13.12.2006. Žalobca svoj dlh zo zmluvy o úvere riadne nesplnil. Vo veci prebehlo rozhodcovské konanie pred Stálym rozhodcovským súdom spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., Karloveské rameno 8, Bratislava, pod sp. zn. SR 2839/07. Právomoc založil rozhodcovský súd na účastníkmi úverovej zmluvy dohodnutej rozhodcovskej doložke. Medzi stranami nebolo sporné, že prebehlo exekučné konanie pod sp. zn. 6Er/878/07 na návrh oprávneného (žalovaného) na vykonanie exekúcie o vymoženie pohľadávky žalovaného v neprospech povinného (žalobcu), pričom základom bol exekučný titul rozhodcovský rozsudok sp. zn. SR 2839/07. Uznesením OS Dunajská Streda, č. k. 6Er/878/07-21 zo dňa 12.1.2016 súd exekúciu vedenú pod sp. zn. EX 3056/07 zastavil z dôvodu, že skúmal ex offa, či žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul sú v súlade so zákonom a dospel k záveru, že dojednanie rozhodcovskej doložky vo všeobecných podmienkach, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere, na základe ktorej bol vydaný exekučný titul, bolo v rozpore s dobrými mravmi, s ustanovením § 53 a nasl. OZ, ako i právneho poriadku Európskeho spoločenstva. Toto rozhodnutie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Trnave, č. k. 6CoE/123/2016-65 zo dňa 13.10.2016. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 451 ods. 1, 2 OZ. Skonštatoval, že žalobca si uplatňoval právny nárok vyplývajúci z exekučného konania, a to v prevyšujúcej časti jeho úhrad v exekučnom konaní v sume 2.423,09 eur, ktorá predstavuje vymožený nárok istiny 1.986,80 eur a trovy exekúcie 436,29 eur z exekučného titulu rozhodcovského rozsudku, pričom exekúcia bola zastavená. Súd ako predbežnú otázku vo vzťahu k nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia posudzoval platnosť zmluvy o úvere zo dňa 13.11.2006. Skonštatoval, že ide o formulárovú zmluvu, ktorej obsah spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť. Na túto zmluvu je treba aplikovať ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z., keďže sa jedná o spotrebiteľský právny vzťah. Predmetný zákon v čase uzatvorenia zmluvy ustanovoval ako povinnú náležitosť zmluvy ročnú percentuálnu mieru nákladov, pričom zmluva tento údaj neobsahuje, v dôsledku čoho sa považuje za bezúročnú a bezpoplatkovú. Žalovaný mal nárok len na vrátenie ním poskytnutej istiny úveru vo výške 14.000,- Sk. Žalovanému nemohol vzniknúť zákonný nárok na zaplatenie akýchkoľvek úrokov alebo poplatkov a ich prijatím došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu. Neprimeraným bol postup žalovaného, ktorý si už pri vyplatení poskytnutej sumy úveru vyúčtoval poplatok vo výške 13.360,- Sk, ktorý predstavuje až 96,80 % poskytnutého úveru a o túto sumu zvýšil celkovú výšku dlhu dlžníka. Žalovaný v danej veci poskytol žalobcovi úver vo výške 464,71 eur, pričom v exekúcii bolo v prospech oprávneného vymožených 1.986,80 eur. Rozdiel vymoženej sumy 1.986,80 eur a žalobcovi poskytnutého úveru 464,71 eur predstavuje bezdôvodné obohatenie 1.522,09 eur. Pokiaľ žalovaný namietal prekážku veci rozsúdenej súd uviedol, že nulitný rozhodcovský rozsudok nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Rozhodcovský rozsudok je založený na rozhodcovskej doložke ako neprijateľnej zmluvnej podmienke spotrebiteľskej zmluvy. Exekučné konanie bolo zastavené z dôvodu, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe neplatnej rozhodcovskej doložky, teda rozhodcovský súd nemal právomoc konať. Tento záver bol prijatý Najvyšším súdom SR v uznesení sp. zn. 3Cdo 122/2011 zo dňa 9.2.2012. Súd sa tiež nestotožnil s názorom žalovaného, ktorý poukázal na ustanovenie § 61 EP, ktoré vyjadruje zásadu, že navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené, keď toto ustanovenie bolo v Exekučnom poriadku do 31.3.2017. Táto zásada znamená, že právne pomery niekoho iného ako účastníka konania, ktoré exekúciou vznikli, nemôžu byť exekúciou dotknuté a v danej veci sa o takýto prípad nejedná. Súd nepovažoval nárok žalobcu za premlčaný. Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia uplatnené žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 2.10.2017 sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. V rámci exekučného konania súdny exekútor vymohol sumu 1.986,80 eur, a to v čase od roku 2008 do 30.9.2016. K premlčaniu práva na vydanie úmyselného bezdôvodného obohatenia by došlo najskôr dňom 1.1.2018 a následne mesačne od 1.2.2018 až do poslednej vymoženej sumy dňom 30.9.2026. Žaloba bola teda podaná včas dňa 2.10.2017, čiže najmenej dva mesiace pred uplynutím desaťročnej premlčacej doby. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP, keď v konaní úspešnej strane žalobcu priznal náhradu trov konania v celom rozsahu. Zároveň zaviazal žalovaného nahradiť štátu na účet Okresného súdu Dunajská Streda súdny poplatok z návrhu na začatie konania v sume 91 eur, a to v súlade s § 4 ods. 2 písm. u) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch (6 % zo sumy 1.522,09 eur podľa položky 1 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov).

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v zákonom určenej lehote podal odvolanie žalovaný. Uviedol, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. f/, písm. h/ CSP). Uviedol, že dňa 13.11.2006 uzatvoril žalovaný, ako veriteľ so žalobcom ako dlžníkom zmluvu o úvere, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 464,71 eur. Zmluva bola uzavretá podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Uvedená zmluva nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Žalobca v zmluve vyhlásil, že sa oboznámil a súhlasí s obsahom zmluvy. Nakoľko neuzatvoril zmluvu o úvere v postavení spotrebiteľa, nemožno zmluvu o úvere považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 9Co/343/2013. Čo sa týka bezdôvodného obohatenia, žalovaný má za to, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Žalobca plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere. Zmluva o úvere nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie zo zmluvy nikdy neodpadol a majetkový prospech získal žalovaný z poctivých zdrojov. Finančné prostriedky pripísané k zmluve o úvere predstavujú zrážky poukazované súdnym exekútorom, vymožené v exekučnom konaní, pričom exekútorovi bolo udelené poverenie. Poukázal na ust. § 61 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené. Zásadná prípustnosť rozhodcovskej doložky bola priznaná rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci, sp. zn. 12Cmo/13/2010, pričom tento súd výslovne uviedol, že existencia rozhodnutia ESD č. C-168/05 v zmysle jeho bodov č. 36 - 39 nestanovuje povinnosť národného súdu prehlásiť rozhodcovskú doložku z úradnej moci za neplatnú a vyvodíť z toho ďalšie dôsledky. To platí aj v predmetnej veci, keď sa žalobca nijako nebránil v rozhodcovskom konaní, hoci mal na to možnosť. Použitie rozhodcovských doložiek v spotrebiteľských vzťahoch nie je zakázané ani z pohľadu komunitárneho práva. Uzavretie zmluvy o úvere v predmetnom prípade nebolo podmienené uzavretím rozhodcovskej doložky. V prípade rozhodcovskej doložky sa jedná o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku. Poukázal na ust. § 230 CSP, na uznesenie NS ČR sp. zn. 29Cdo/2254/2011, uznesenia NS SR sp. zn. 3Cdo/100/01, sp. zn. 3Cdo/42/2006, uznesenie KS v Košiciach sp. zn. 5Co/40/2012. Právna povaha rozhodcovského rozsudku sa stala predmetom aktuálnej judikatúry NS SR. Poukázal tiež na rozhodnutia ESD vo veci Asturcom, rozhodnutie ESD č. C-2/08. Poňatie rozhodcovského rozsudku ako res iudicata je navyše jednou zo základných zásad rozhodcovského konania akceptovateľnou v medzinárodnom meradle. Z rozhodcovského rozsudku je zrejmé, že rozhodcovský súd posúdil zmluvu ako platnú, odplatnú právny úkon a na jej základe priznal žalovanému voči žalobcovi plnenie. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že z hľadiska res iudicata prípadná nesprávnosť rozhodcovského rozsudku je relevantná a aj v takomto prípade res iudicata naďalej existuje. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že s odvolaním nesúhlasí a žiada, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie.

4. Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom, stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti, a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody, preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) s prihliadnutím ex officio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil, súd pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výrokoch II., III., IV. vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie.

5. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu tak, ako bol vymedzený včas uplatnenými odvolacími dôvodmi voči vyhovujúcej časti rozsudku bolo naplnenie uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f)- či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a písm. h)- či rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

6. Ako prvé odvolateľ namietal, že predmetná zmluva o úvere nemá spotrebiteľský charakter. K tomuto odvolací súd vyjadruje nasledovné stanovisko: podľa § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel, ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Základnú charakteristiku spotrebiteľských zmlúv upravoval aj Občiansky zákonník účinný v čase uzatvorenia zmluvy v ust. § 52, podľa ktorého spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Obdobným spôsobom bola osoba spotrebiteľa definovaná aj v Zákone o spotrebiteľských úveroch. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Úver poskytnutý žalobcovi žalovaným túto charakteristiku spĺňa. Žalovaný má v predmete svojej činnosti poskytovanie úverov a v priebehu konania nebolo žalovaným preukázané, že by úver poskytol žalobcovi za účelom výkonu obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, keďže z obsahu predloženej úverovej zmluvy takáto skutočnosť nevyplýva. Z textu predloženej úverovej zmluvy, ktorá je typickou formulárovou zmluvou vopred pripravenou dodávateľom vyplýva, že žalobca ako dlžník bol označený v zmluve ako fyzická osoba, identifikovaná menom, priezviskom, rodným číslom, číslom občianskeho preukazu a bydliskom. V zmluve účel poskytnutia úverových prostriedkov uvedený nie je a je teda zrejmé, že žalobca spĺňa všetky podmienky preto, aby bol považovaný za spotrebiteľa. Odvolací súd preto v súlade s názorom súdu prvej inštancie zhodne uzavrel, že zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 a nasl. OZ a žalobcovi je dôvodné priznať postavenie spotrebiteľa a potom zmluva o úvere zároveň predstavuje aj zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

7. K ďalšej namietanej skutočnosti, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie správne konštatoval, že posudzovaná zmluva neobsahuje viaceré obligatórne náležitosti podľa zákona č. 258/2001 Z. z., ktorých neuvedenie Zákon o spotrebiteľských úveroch postihuje tým, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a správne tiež potom vychádzal z toho, že pokiaľ žalobca žalovanému plnil nad rozsah súm, ktoré mu boli skutočne poskytnuté, plnil bez právneho dôvodu, čím na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu, ktoré je tento povinný vydať.

8. V poslednom rade sa odvolací súd zaoberal výhradou žalovaného, podľa ktorej súd nemal vo veci vôbec konať pre existenciu neodstrániteľnej prekážky konania a to prekážky veci rozhodnutej (res iudicata), pre ktorú bolo treba konanie zastaviť. Ako dôvod žalovaný uviedol tú skutočnosť, že vo veci bol vydaný rozhodcovský rozsudok, ktorým veriteľovi nároky z predmetnej úverovej zmluvy priznal. Z obsahu spisu potom vyplýva, že rozhodcovský súd vo veci vydal rozsudok na základe rozhodcovskej zmluvy, uzavretej v súvislosti s predmetnou úverovou zmluvou, podpísanou v rovnaký deň ako úverová zmluva. Tak ako úverová zmluva, aj rozhodcovská zmluva má typizovanú formulárovú podobu pripravenú veriteľom, do ktorej sa k údajom o dlžníkovi dopísalo iba číslo úverovej zmluvy a dátum jej uzavretia. Z predtlačenej textu rozhodcovskej zmluvy (čl. II.) vyplýva dohoda zmluvných strán o tom, že všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy o úvere budú riešené a) pred Stálym rozhodcovským súdom, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na Stálom rozhodcovskom súde, rozhodcovské konanie bude vedené podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu a to jedným rozhodcom ustanoveným podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu, b) pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho predpisu (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok). Žalovaný nepreukázal osobitné vyjednanie rozhodcovskej doložky v rozhodcovskej zmluve. Žalobca po jej predložení na podpis nemohol nijako ovplyvniť jej obsah, túto mohol len ako celok odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým jej podmienkam. Rozhodcovská zmluva iba zdanlivo dáva žalobcovi ako spotrebiteľovi možnosť výberu medzi všeobecným súdom a rozhodcovským súdom a v podstate znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom, ak dodávateľ podal žalobu na rozhodcovskom súde, pričom vzhľadom na podstatu úverového plnenia žalovaného ako veriteľa je viac ako pravdepodobné, že subjektom, ktorý bude uplatňovať svoje nároky pred povolaným orgánom, bude práve on a

povolánym orgánom pre možné efektívnejšie dovolanie sa svojho nároku bude rozhodcovský orgán, takže spotrebiteľ bude nútený podrobiť sa začatému rozhodcovskému konaniu na rozhodcovskom súde. Odvolací súd preto uzatvára, že rozhodcovská doložka je neplatná, pretože núti spotrebiteľa v určitých prípadoch neodvolateľne sa podrobiť rozhodcovskému konaniu, pričom takéto dojednanie bolo opakovane súdmi Slovenskej republiky vyhlásené za neprijateľnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy a v tomto smere je judikatúra už ustálená. Na základe neplatnej rozhodcovskej doložky nemohla byť založená právomoc rozhodcovského súdu a vydaný rozhodcovský rozsudok je nulitným právnym aktom, ktorý prekážku veci rozhodnutej nevytvára.

9. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolacie námiety žalovaného preto boli vyhodnotené ako nedôvodné a keďže žalovaný neuviedol žiadne skutočnosti spôsobilé privodiť zmenu odvolaním napadnutého rozsudku, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v závislom výroku o náhrade trov konania, a poplatkovej povinnosti ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

10. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 CSP a plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

11. Uvedený rozsudok bol v senáte prijatý pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).